

13. navadna nedelja B

*Bog ni narédil smrti,
ne veselí se propada živega.
Vse je namreč ustvaril za bivanje. (Mdr 1,13)*

Prvo berilo

Modrost 1,13-15; 2,23-24

Bog ni narédil smrti, ne veselí se propada živega. Vse je namreč ustvaril za bivanje. Tudi zaradi rodovitnosti obstajajo bitja na svetu, v njih ni uničujočega strupa. In podzemlje nima na zemlji oblasti, saj je pravičnost vendar nesmrtna. Toda Bog je ustvaril človeka za neminljivost in ga narédil kot podobo lastnega lika. Smrt je stopila v svet po hudičevi nevoščljivosti, izkusijo pa jo tisti, ki so njegovi.

Drugo berilo

2 Korinčanom 8,7.9.13-15

Bratje in sestre, kakor ste v vsem nadvse bogati – v veri, v besedi in spoznanju, v vsakršni gorečnosti in naši ljubezni, ki ste je deležni, tako se izkažite tudi v radodarnosti. Saj vendar poznate milost našega Gospoda Jezusa Kristusa! Bogat je bil, pa je zaradi vas postal ubog, da bi vi obogateli po njegovem uboštvu. Ne gre namreč za to, da bi drugi dosegli olajšanje, vi pa bi živeli v stiski. Za enakost gre. V sedanjem času bo vaše obilje lajšalo njihovo pomanjkanje, da bo tudi njihovo obilje lajšalo vaše pomanjkanje. Tako bo prišlo do enakosti, kakor je pisano: 'Kdor je veliko nabral, ni imel preveč, in kdor malo, ni imel premalo.'

Evangelij

Marko 5,21-24.35b-43

Ko se je tisti čas Jezus prepeljal s čolnom spet na drugo stran, se je zbrala pri njem velika množica. Bil je pri jezeru. Tedaj je prišel eden od predstojnikov shodnice, Jaír po imenu. Ko ga je zagledal, je padel k njegovim nogam in ga zelo prosil, rekoč: "Moja hčerka je v zadnjih zdihljajih. Pridi in položi roke nanjo, da ozdravi in ostane pri življenju!" In odšel je z njim. Za njim se je odpravila velika množica in pritiskala nanj. Tedaj so prišli od predstojnikove hiše in rekli Jaíru: "Tvoja hči je umrla. Kaj še nadleguješ učitelja?" Jezus je slišal od strani, kaj so rekli, in je dejal

predstojniku shodnice: "Ne boj se, samó veruj!" In nikomur ni dovôlil, da bi šel z njim, razen Petru, Jakobu in Janezu, Jakobovemu bratu. Ko so prišli pred predstojnikovo hišo, je videl vrvež in ljudi, ki so jokali in zelo žalovali. Vstopil je in jim rekel: "Kaj se razburjate in jokate? Deklica ni umrla, ampak spi." In posmehovali so se mu. On pa je vse odslôvil in vzel s seboj očeta in mater deklice ter tiste, ki so bili z njim, in stopil tja, kjer je bila deklica. Prijel jo je za roko in ji rekel: "Talíta kum," kar pomeni: 'Deklica, rečem ti, vstani!' Deklica je takoj vstala in hodila; imela je namreč dvanajst let. Od začudenja so bili vsi iz sebe. On pa jim je strogo naróčil, naj tega nihče ne izve, in je vélel, naj ji dajo jesti.

V razmislek

Prvo berilo govori o tistem bistvenem sporočilu, ki se kot tolažba pojavi v vseh današnjih svetopisemskih odlomkih: "Bog ni naredil smrti, ne veselí se propada živega." (Mdr, 1,13). Ustvarjeni in poklicani smo za življenje. V Evangeliju pa doseže Božja pritrnitev življenju svoj vrhunec – tam, kjer je naše življenje (zaradi bolezni in smrti) najbolj ogroženo, izreka Bog Svoje najbolj mogočne besede: "Rečem ti, vstani (od smrti)! Pusti staro za seboj. Začni znova. Želim, da živiš in da živiš življenje v polnosti!"

Božjo pritrnitev življenju torej imamo. Da pa se Božja beseda lahko uresniči, moramo zaupati in imeti močno vero. To ni vera v smislu sprejemanja verskih resnic, temveč vera v živo navzočnost, ki si želi življenja v polnosti za vsakega izmed nas. Osnova naše krščanske vere ni nič drugega kot ljubeč odnos. Samo na osnovi takšnega odnosa, ki je prežeto z brezpogojnim zaupanjem, da si partnerja drug za drugega želita samo najboljše, je možno verjeti mogočnim Jezusovim besedam in mu zaupati v pomoč in upati navkljub vsej brezupnosti...

Kot primer spoznamo danes dve osebi, ki sta bili v najglobljem obupu pripravljene tvegati in sta stopili do nepoznanega potujočega pridigarja, ker sta čutili, da iz njega sije življenjska moč, ki je ni mogoče primerjati z zemeljsko močjo. V malo svetopisemskih odlomkih je Jezus tako nazorno prikazan kot "odrešenik". Čeprav zveni danes ta opis precej staromodno, ne moremo z nobenim drugim poimenovanjem bolj jasno in natančno opisati Kristusovega bistva – le Jezus, Božja ljubezen, ki jo lahko vidimo in izkusimo, je lahko tisti, ki dejansko prinaša odrešenje in ki prinaša ozdravljenje telesu in duši. Pri tem pa ni odločilno zunanje znamenje (čudež), temveč notranja ozdravitev, novo življenje, kadarkoli in kjerkoli se počutimo "mrtve". In če "čudeža" ni? Če se bolezni in poškodbe nočejo in nočejo pozdraviti? Če v naše življenje vstopita trpljenje in smrt? Kako je potem z Božjo pritrditvijo življenju? Potem nam je lahko v pomoč žena iz današnjega evangelija, ki je bila tako na koncu z močmi kot je lahko le nekdo, ki mu že dvanajst dejansko "odteka" življenje. Potem nam je lahko v pomoč mož, ki je zaupal v Jezusovo pomoč navkljub na videz brezupnemu stanju njegove hčere in navkljub silovitemu uporju svoje okolice. Ali pa, kot je rekel Viktor Frankl z naslovom svoje najbolj slavne in poznane knjige: "Kljub vsemu reči življenju da". Trije primeri ljudi, ki se v najgloblji nemoči, navidezni brezizhodnosti in obupu navkljub vsemu odločijo verjeti v zmago življenja nad smrtjo. Pred takšno odločitev smo v našem življenju vedno znova postavljeni, četudi okoliščine niso tako drastične. Če zaupamo temu Bogu življenja in mu verjamemo, da nas vodi preko vseh viharjev in najglobljega človeškega trpljenja vse tja do našega celostnega obstoja, pa je naša odločitev.

13. navadna nedelja B

*Bog ni narédil smrti,
ne veselí se propada živega.
Vse je namreč ustvaril za bivanje. (Mdr 1,13)*

Prvo berilo

Knjiga modrosti 1,13-15; 2,23-24

Bog ni narédil smrti, ne veselí se propada živega. Vse je namreč ustvaril za bivanje. Tudi zaradi rodovitnosti obstajajo bitja na svetu, v njih ni uničujočega strupa. In podzemlje nima na zemlji oblasti, saj je pravičnost vendar nesmrtna. Toda Bog je ustvaril človeka za neminljivost in ga narédil kot podobo lastnega lika. Smrt je stopila v svet po hudičevi nevoščljivosti, izkusijo pa jo tisti, ki so njegovi.

Drugo berilo

2 Korinčanom 8,7.9.13-15

Bratje in sestre, kakor ste v vsem nadvse bogati – v veri, v besedi in spoznanju, v vsakršni gorečnosti in naši ljubezni, ki ste je deležni, tako se izkažite tudi v radodarnosti. Saj vendar poznate milost našega Gospoda Jezusa Kristusa! Bogat je bil, pa je zaradi vas postal ubog, da bi vi obogateli po njegovem uboštvu. Ne gre namreč za to, da bi drugi dosegli olajšanje, vi pa bi živeli v stiski. Za enakost gre. V sedanjem času bo vaše obilje lajšalo njihovo pomanjkanje, da bo tudi njihovo obilje lajšalo vaše pomanjkanje. Tako bo prišlo do enakosti, kakor je pisano: 'Kdor je veliko nabral, ni imel preveč, in kdor malo, ni imel premalo.'

Evangelij

Marko 5,21-43

Ko se je tisti čas Jezus prepêljal s čolnom spet na drugo stran, se je zbrala pri njem velika množica. Bil je pri jezeru. Tedaj je prišel eden od predstojnikov shodnice, Jaír po imenu. Ko ga je zagledal, je padel k njegovim nogam in ga zelo prosil, rekoč: "Moja hčerka je v zadnjih zdihljajih. Pridi in položi roke nanjo, da ozdravi in ostane pri življenju!" In odšel je z njim.

Za njim se je odpravila velika množica in pritiskala nanj. V njej je bila tudi žena, ki je že dvanajst let krvavela. Veliko je pretrpela od mnogih zdravnikov in porabila vse svoje premoženje, pa ji ni nič pomagalo, ampak je bilo z njo celo slabše. Slišala je za Jezusa. Med množico se mu je približala od zadaj in se dotaknila njegove obleke. Rekla je namreč: "Tudi če se dotaknem le njegove obleke, bom rešena." In v hipu se ji je ustavila kri in v telesu je začutila, da je ozdravljena nadloge.

Jezus je v sebi zaznal, da je šla moč iz njega. Obrnil se je v množici in rekel: "Kdo se je dotaknil moje obleke?" Njegovi učenci so mu govorili: "Saj vidiš, kako množica pritiska nate, pa praviš: 'Kdo se me je dotaknil?'" Oziral se je okrog, da bi videl tisto, ki

je to storila. Ker je žena vedela, kaj se je z njo zgodilo, je vsa preplašena trepetaje pristopila, se vrgla predenj in mu povedala vso resnico. On pa ji je rekel: "Hči, tvoja vera te je rešila. Pojdi v miru in bodi ozdravljena svoje nadloge!"

Ko je še govóril, so prišli od predstojnikove hiše in rekli Jaíru: "Tvoja hči je umrla. Kaj še nadleguješ učitelja?" Jezus je slišal od strani, kaj so rekli, in je dejal predstojniku shodnice: "Ne boj se, samó veruj!" In nikomur ni dovólil, da bi šel z njim, razen Petru, Jakobu in Janezu, Jakobovemu bratu. Ko so prišli pred predstojnikovo hišo, je videl vrvež in ljudi, ki so jokali in zelo žalovali. Vstopil je in jim rekel: "Kaj se razburjate in jokate? Deklica ni umrla, ampak spi." In posmehovali so se mu. On pa je vse odslóvil in vzel s seboj očeta in mater deklice ter tiste, ki so bili z njim, in stopil tja, kjer je bila deklica. Prijel jo je za roko in ji rekel: "Talíta kum," kar pomeni: 'Deklica, rečem ti, vstani!' Deklica je takoj vstala in hodila; imela je namreč dvanajst let. Od začudenja so bili vsi iz sebe. On pa jim je strogo naróčil, naj tega nihče ne izve, in je vélel, naj ji dajo jesti.

V razmislek

Prvo berilo govori o tistem bistvenem sporočilu, ki se kot tolažba pojavi v vseh današnjih svetopisemskih odlomkih: "Bog ni narédil smrti, ne veselí se propada živega." (Mdr, 1,13). Ustvarjeni in poklicani smo za življenje. V Evangeliju pa doseže Božja pritrditev življenju svoj vrhunec – tam, kjer je naše življenje (zaradi bolezni in smrti) najbolj ogroženo, izreka Bog Svoje najbolj mogočne besede: "Rečem ti, vstani (od smrti)! Pusti staro za seboj. Začni znova. Želim, da živiš in da živiš življenje v polnosti!"

Božjo pritrditev življenju torej imamo. Da pa se Božja beseda lahko uresniči, moramo zaupati in imeti močno vero. To ni vera v smislu sprejemanja verskih resnic, temveč vera v živo navzočnost, ki si želi življenja v polnosti za vsakega izmed nas. Osnova naše krščanske vere ni nič drugega kot ljubeč odnos. Samo na osnovi takšnega odnosa, ki je prežeto z brezpogojnim zaupanjem, da si partnerja drug za drugega želita samo najboljše, je možno verjeti mogočnim Jezusovim besedam in mu zaupati v pomoč in upati navkljub vsej brezupnosti...

Kot primer spoznamo danes dve osebi, ki sta bili v najglobljem obupu pripravljene tvegati in sta stopili do nepoznanega potujočega pridigarja, ker sta čutili, da iz njega sije življenjska moč, ki je ni mogoče primerjati z zemeljsko močjo. V malo svetopisemskih odlomkih je Jezus tako nazorno prikazan kot "odrešenik". Čeprav zveni danes ta opis precej staromodno, ne moremo z nobenim drugim poimenovanjem bolj jasno in natančno opisati Kristusovega bistva – le Jezus, Božja ljubezen, ki jo lahko vidimo in izkusimo, je lahko tisti, ki dejansko prinaša odrešenje in ki prinaša ozdravljenje telesu in duši. Pri tem pa ni odločilno zunanje znamenje (čudež), temveč notranja ozdravitev, novo življenje, kadarkoli in kjerkoli se počutimo "mrtve". In če "čudeža" ni? Če se bolezni in poškodbe nočejo in nočejo pozdraviti? Če v naše življenje vstopita trpljenje in smrt? Kako je potem z Božjo pritrditvijo življenju? Potem nam je lahko v pomoč žena iz današnjega evangelija, ki je bila tako na koncu z močmi kot je lahko le nekdo, ki mu že dvanajst dejansko "odteka" življenje. Potem nam je lahko v pomoč mož, ki je zaupal v Jezusovo pomoč navkljub na videz brezupnemu stanju njegove hčere in navkljub silovitemu uporu svoje okolice. Ali pa, kot je rekel Viktor Frankl z naslovom svoje najbolj slavne in poznane knjige: "Kljub vsemu reči življenju da". Trije primeri ljudi, ki se v najgloblji nemoči, navidezni brezizhodnosti in obupu navkljub vsemu odločijo verjeti v zmago življenja nad smrtjo. Pred takšno odločitev smo v našem življenju vedno znova postavljeni, četudi okoliščine niso tako drastične. Če zaupamo temu Bogu življenja in mu verjamemo, da nas vodi preko vseh viharjev in najglobljega človeškega trpljenja vse tja do našega celostnega obstoja, pa je naša odločitev.